

Alkotmánybíróság
Dr. Bitskey Botond főtitkár

Ügyszám: IV/1017-1/2019

Tisztelt Alkotmánybíróság!
Tisztelt Dr. Bitskey Botond főtitkár úr!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1017-2/2019	
Érkezett: 2019 JÚL 26.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: db	db

A DOKUMENTUMOT DIGITÁLIS
ALÁÍRÁSSAL LÁTTA EL

AVDH Bélyegző

Alulírott,

Indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 55.§ (3) bekezdése alapján, a rendelkezésemre álló 30 nap határidőben, Dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr 2019. június 24-én. napján kelt IV/1017-1/2019. számú felhívására tekintettel az Alkotmánybíróság által 2019. június 14-én érkezett alkotmányjogi panasz indítványomhoz az abban foglaltak teljes fenntartásával az alábbi

alkotmányjogi panasz kiegészítést

terjesztem elő.

Az alapügy összefoglalása (ténykérdések)

2007. december 13-án közjegyző előtt kölcsönszerződés aláírására került sor, mely eljárás során a közjegyző elmulasztotta a Közjegyzőkről szóló törvény 120.§ (1) a, pontjának vizsgálatát és így fordulhatott elő, hogy olyan személyek írták alá a közjegyzői okiratba foglalt ügyleti okiratot, akiknek nem volt felhatalmazásuk az Indítványozóval szerződő fél képviseletére és amely szolgáltatás nyújtására az Indítványozóval szerződő félnek nem volt Pénzügyi Felügyeleti engedélye (okirati bizonyíték az Alkotmányjogi panasz I2_Fellebbezés név alatt csatolt irat 4. melléklete).

Indítványozó korábban peres eljárást indított a közjegyzővel szemben a közjegyzői okirat közokiratiságának hiányának megállapítása okán, de azt érdemi vizsgálat nélkül jogerősen elutasította a bíróság azzal az indoklással, hogy a közjegyző és Indítványozó között közjogi jogviszony áll fenn és a közjegyzővel szemben nincsen Indítványozónak jogmegóvási érdeke.

Azon túl, hogy a közjegyzői okirat képviseleti jogosultság nélkül került aláírásra és egy olyan szolgáltatás nyújtására szolt amire Felügyeleti engedélye nem volt az Indítványozóval szerződő félnek, ennek a szolgáltatásnak a nyújtása soha nem is történt meg az Indítványozóval szerződő fél részéről.

Okirati bizonyíték az Indítványozóval szerződő fél felelős vezetője és a könyvvizsgáló cég által hitelesített éves beszámoló, melynek érdemi magyarázatát Indítványozó két alkalommal is tudatta a Nemzeti Adó- és Vámhivatallal a jelen ügy megindítása előtt, valamint az elsőfokú adóigazgatási határozatra tett az Alkotmányjogi panaszban I2_Fellebbezés név alatt csatolt iratban.

Indítványozó a kölcsönszerződés létre nem jötte, érvénytelensége tárgyában indított peres eljárása előtt indított egy előzetes bizonyítási eljárást is, de azt is jogerősen elutasította a bíróság érdemi vizsgálat nélkül arra hivatkozva, hogy majd a peres eljárásban bizonyításra kerülhet sor.

A peres eljárás során az Indítványozóval szerződő fél nem bizonyít a bíróság felhívására sem, pénzbüntetés kiszabása mellett sem (okirati bizonyíték az Alkotmányjogi panasz I2_Fellebbezés név alatt csatolt irat 3. melléklete)

Indítványozóval szerződő fél felrakta Indítványozó adatait a Központi Hitelinformációs Rendszerbe, mint nemfizető Adóst, ezért Indítványozó megindította a speciális KHR törlési pert is, amelyben jogerősen nyert és a bíróság az adatok törlésére kötelezte az Indítványozóval szerződő felet és a KHR-t vezető Társaságot bizonyítottság hiányában.

Azt az Indítványozóval szerződő fél által 1.380.000 Ft tőketartozásként feltüntetett összeget rendelte el törölni a bíróság a Központi Hitelinformációs Rendszerből bizonyítottság hiányában, mely 1.380.000 Ft az állami kezesség ügyében a Rendelet szerint a garantált hitelrész összege.

Az Indítványozóval szerződő fél az elmúlt 10 évben egyetlen bizonyítékot nem tudott szolgáltatni annak alátámasztásul, hogy számlájáról mikor, milyen összegben, milyen pénznemben teljesített kifizetést.

Erről Indítványozó tájékoztatta a Nemzeti Adó- és Vámhivatalt két alkalommal is még az eljárást megelőzően, valamint a folyamatban levő bírósági peres eljárásról is.

Az Indítványozóval szerződő fél a Rendelet szerinti állami kezesség kifizetésére nyitvaálló határidő lejártát követően, mindenféle a tartozás jogalapját ésösszezszerűségének bizonyítását mellőzően, az elméleti a Rendelet szerinti garantált hitelrész összegét meghaladóan, a folyamatban lévő peres eljárást figyelman kívül hagyván benyújtotta kérelmét a Nemzeti Adó- és Vámhivatalhoz az állami kezesség kifizetésére, melyet a Kiemelt Adózók Igazgatóság teljesített és ennek következtében azt a Komárom-Esztergom Megyei Adóhivatal az Indítványozóval szemben állammal szembeni kötelezettség megfizetése tárgyában előírt.

Az eljárása során figyelmen kívül hagyta a reá irányadó jogszabályokat és a tényállás tisztázási kötelezettségének nem tett eleget. Indítványozónak nem biztosította az eljárás megindításáról való tudomásszerzéséhez való jogát, az iratbetekintés jogát (Air. 42.§), a nyilatkozattételi jogát (Air. 58.§), a tartozás jogalapjának ésösszezszerűségének vitatásának jogát (ártatlanság, védekezés: alapjog).

Határozata nem tartalmazza az Air. 73.§ (1) c. szerinti megállapított tényállásra és az annak alapjául elfogadott bizonyítékokra, az adózó által felajánlott és mellőzött bizonyítékokra, a mérlegelés és a döntés indokaira, az ügyintézési határidő leteltének napjára, továbbá a döntést megalapozó, valamint a hatóság hatáskörét és illetékességét megállapító jogszabályhelyek megjelölésére is kiterjedő indokolást.

Indítványozó vitatja ezen jogtalan tartozást, így fellebbezést nyújtott be.

A másodfokú adóhatóság érdemi vizsgálat nélkül helybenhagyta az elsőfok döntését.

Indítványozó a Győri Közigazgatási- és Munkaügyi Bírósághoz fordult az adóigazgatási határozat felülvizsgálata tárgyában, de az szintén érdemi vizsgálat nélkül azt elutasította.

Jelenleg Indítványozó ellen adóvégrehajtás folyik, mert nem fizette be az Nemzeti Adó- és Vámhivatal által hasraütésszerűen előírt állammal szembeni kötelezettségeként előírt 2,1 M forintot.

Az alkotmányjogi panasz benyújtását követően az adóvégrehajtás megszüntetése és az adófolyószámlán szereplő összegek elvezetése tárgyában tett Indítványozói kérelmeket az adóhatóság elutasította.

Határozataiban tényként kezeli – bár soha nem vizsgálta- hogy az Indítványozóval szerződő fél és Indítványozó között a szerződés létrejött, az Indítványozóval szerződő fél teljesített, az Indítványozó nem teljesített, ezért 2,1 M forint állammal szembeni kötelezettség előírása jogszerű volt és mivel azt Indítványozó nem fizette meg 15 napon belül, így a végrehajtás is jogszerű.

Érdemi előterjesztés

Az Alaptörvény B) cikk (1) bek. szerint Magyarország független, demokratikus jogállam.

A jogállamiságnak nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. „A jogbiztonság az állam – és elsősorban a jogalkotó – kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, és egyértelműek legyenek. Működésüket tekintve kiszámíthatónak és előreláthatónak kell lenniük a norma címzettjei számára. A jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is” {lásd az Alaptörvény hatálybalépését követően először: 31/2012. (VI. 29.) AB határozat, Indokolás [25]; egyik legutóbbi döntés: 3024/2019. (II. 4.) AB határozat, Indokolás [41]}.

Elsőként az Alkotmánybíróság a 9/1992. (I. 30.) AB határozatában mutatott rá arra, hogy „a jogbiztonság az állam - s elsősorban a jogalkotó - kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.” (ABH 1992, 59, 65.)

Az anyagi igazságosság jogállami követelménye a jogbiztonságot szolgáló intézményeken és garanciákon belül maradván valósulhat meg. „Az anyagi igazság érvényesülésére” éppúgy nem biztosít (nem biztosíthat) alanyi jogot az Alkotmány, mint ahogy arra sem, hogy egyetlen bírósági ítélet se legyen törvényt sértő. Ezek a jogállam céljai és feladatai, amelyek megvalósulása érdekében megfelelő - elsősorban eljárási garanciákat nyújtó - intézményeket kell létrehozni, és az érintett alanyi jogokat garantálni. Az Alkotmány tehát az anyagi igazság érvényrejtéséhez szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot. Az 57. §-a bírósági eljáráshoz biztosít alanyi jogot, s nem azt garantálja, hogy annak eredménye minden esetben helyes lesz. Az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében azonban további eljárási garanciát tartalmaz az Alkotmány: alkotmányos jogot a jogorvoslathoz. Ha egy, az anyagi igazságosság érvényesítésére vagy a törvényben való tévedés kiküszöbölésére szolgáló jogintézmény a rendes és rendkívüli jogorvoslatok feltételeihez hasonlíthatóan pontos eljárási garanciák nélkül működik, akkor a jogbiztonság sérelmet szenved.

Az Alkotmánybíróság már több határozatában rámutatott arra, hogy a közigazgatási szervek tevékenységével kapcsolatosan az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamiság elvéből fakadó követelmény a közigazgatás törvény alá rendeltségének követelménye. Az a követelmény, hogy a társadalmi viszonyokba közhatalom birtokában beavatkozó közigazgatási szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által szabályozott eljárási rendben, az anyagi jog által megállapított keretek között hozzák meg döntéseiket. [56/1991. (XI. 8.) AB határozat, ABH 1991, 454., 456.; 6/1999. (IV. 21.) AB határozat, ABK 1999, április 107., 109.]

Indítványozóval szembeni „hivatalból” megindított eljárás nélkülözötte az eljárási garanciákat. A Nemzeti Adó- és Vámhatóság mellőzött minden törvényi előrást, ezért Indítványozó bírósági felülvizsgálatért folyamodott.

„[a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése alanyi jogot keletkeztet a jogorvoslat igénybevételére mindenki számára, aki a döntés folytán jogát vagy jogos érdekét sértve érzi. A jogalkotó a különböző eljárásokra irányadó törvényi szabályozásokban határozza meg az igénybe vehető jogorvoslati lehetőségeket és azok igénybevételének a módját {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]}, azonban a jogorvoslathoz való jog tekintetében az Alkotmánybíróság gyakorlata számos követelményt

határozott meg, amelynek meg kell felelnie a jogorvoslati rendszernek. E követelmények vonatkozásában az Alkotmánybíróság gyakorlata az Alkotmány alatt és az Alaptörvény hatályba lépését követően is következetes volt. A jogorvoslat egyik elemeként az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségének biztosítását rögzítette {35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}, melyhez a közigazgatási döntések vonatkozásában társult a bírói út rendelkezésre állásának követelménye is.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] egyik részjogosítványa a bírósághoz fordulás joga. Egyik legutóbbi döntésében az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatban azt rögzítette, hogy „a bírósághoz fordulás jogának van egy sajátos vetülete, mégpedig az a rész, amelyik a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatára vonatkozó törvényi szabályok alkotmányossági felülvizsgálatakor érvényesül. Ezek szerint annak érdekében, hogy a közigazgatási bírósághoz fordulás ne csak formálisan létezzon, hanem érdemben működjön, a tisztességes bírósági eljárás részeként a törvényalkotónak olyan szabályokat szükséges lefektetnie, amelyek lehetővé teszik többek között azt, hogy az alperesként eljáró közigazgatási szerv mérlegelését a bíróság felülbírálja a jogszerűség szempontjából. E követelmény egyfelől arra vezethető vissza, hogy az alperes joghoz kötött, azaz köteles az anyagi és eljárási jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően eljárni, másfelől a közigazgatási bíróság feladat- és hatáskörébe tartozik az alperesi határozat jogszerűségéről dönteni a kereseti kérelem keretei között. A közigazgatási ügyben ítélező bíró eljárása fogalmilag akkor lehet fair és méltányos, ha nincs kötve az alperes döntéséhez. Ekkor érvényesül valójában a felperest megillető bírósághoz fordulás joga, ezen keresztül valósul meg a közigazgatás működésének jog alá rendelése” {17/2018. (X. 10.) AB határozat, Indokolás [43]}.

A jogorvoslat ténylegességének követelménye, vagyis az, hogy a jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, két elemet foglal magában: egyrészt, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevitelét nem gátolják-e jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljes körűsége, illetve korlátozottsága {2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37], 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]}. Feltétlen követelmény, hogy az eljáró fórum az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassa és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálja {9/2017. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [21]} {14/2018. (IX. 27.) AB határozat, Indokolás [16], [18]}.

„[a] bírósághoz fordulás joga tehát általánosságban azt az elvárást támasztja a szabályozással szemben, hogy a peresített igényekről érdemi döntést hozhasson az eljáró bíróság. Ennek érdekében a jogalkotónak olyan eljárást kell lehetővé tennie, amelyben az irányadó jogszabályi rendelkezések tükrében a bíró határozhat arról, mi jogos és mi nem az. Az érintett alapjog célja tehát az eljárás minőségének a védelme. A bírósághoz fordulás értelmét ugyanis az érdemi bírói döntés meghozatalának a lehetősége adja, amely megméri a peresített igényeket az alkalmazandó anyagi jog és eljárásjog mércéivel” (Abh3., Indokolás [47]).

A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság bírása a felülvizsgálat során **elmulasztotta a jogorvoslati kérelemben foglaltak érdemi vizsgálatát és ítélete figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot** a következőkben, így az önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.

Nem alkalmazta a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 2. § (1) – (5) és a 78. -79. § rendelkezéseit, **ezáltal helyben hagyott egy jogszabálysértő adóigazgatási határozatot, ezzel mintegy «elfogadva» az alaptörvény-ellenességet.**

Amennyiben a bíróság a felülvizsgálat során tartotta volna az Alaptörvény R) cikkben foglaltakhoz ((2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek) magát és érdemi vizsgálat mellett **hatékony jogorvoslatot** nyújtott volna, ha a bírói felülvizsgálatot **tisztességes és koncentrált eljárásban** bírálta volna el, ha az Indítványozó kérelmét elbírálta volna, ha **bizonyítást elrendelte** volna a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 78.§ alapján, de ha betartotta volna a 79.§-ban foglalt **bizonyítási kötelezettségre** vonatkozó jogszabályi kötelezettségét abban az esetben nem sérültek volna az Indítványozó Alaptörvényben foglalt jogai és a jogsértő adóigazgatási határozat –mint állammal szembeni 2,1 M Ft kötelezettséget előíró- helyben hagyása nem történhetett volna meg.

A bíróság eljárása méltánytalan és igazságtalan volt Indítványozóval szemben, hiszen a **fegyverek egyenlősége elve** megkövetelte volna, hogy mindkét félnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson.

A bíróság elfogadta az adóhatóság állítását, hogy Indítványozónak 2,1 M Ft állammal szembeni kötelezettsége áll fenn egy polgári jogviszonyból keletkezően, azonban Indítványozó összes kereseti kérelmét, indokát és bizonyítékát elutasította arra hivatkozva, hogy az adóhatóságnak és a közigazgatási bíróságnak sem kell vizsgálnia és tekintettel lennie a polgári jogviszonyból eredő állított követelésekre, és azok megalapozatlanságára.

Indítványozó kérelme és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 79.§ rendelkezése ellenére nem kötelezte a közigazgatási szervet a tényállás valóságának bizonyítására.

*Megemlítendő, hogy bár az **ártatlanság vélelme** elsősorban a büntetőeljáráshoz kapcsolható, egyes hazai vélemények és a strasbourgi bíróság gyakorlata szerint az egyes fegyelmi, szabálysértési és más közigazgatási eljárás során is alkalmazandó mintegy **általános alkotmányos alapelv**. [Szikinger István: Az ártatlanság vélelme - alkotmányos alapelv! Belügyi Szemle, 1989/3. sz., 8-17. o.; 63/1997. (XII. 12.) AB határozat]*

Megsértette az Indítványozó alapjogát az eljáró bíróság amikor ítéletében foglaltak szerint egy polgári jogviszony alapján nem kell vizsgálnia, hogy a szerződés létre jött vagy nem, az érvényes-e vagy nem, az Indítványozóval szerződő fél teljesített-e vagy nem, az Indítványozó fizetett-e vissza pénzüsszeget vagy nem, de az adóhatóság polgári jogviszonyra alapított állammal szembeni kötelezettséget előíró határozatát helybenhagyta. Tényállás tisztázási kötelezettségét teljes mértékben elmulasztotta.

Méltánytalan és jogellenes helyzetet teremt az, hogy Indítványozó soha, semmilyen fórum előtt nem vitathatta az őt terhelő kötelezettség jogszerűségét és összecszerűségét, valamint az erre vonatkozó hatósági megállapításokat nem teheti vitássá.

A felülvizsgálati eljárás során a bíróságnak fel kellett volna ismerni, hogy az alap adóhatósági eljárás egésze Alaptörvénybe ütköző, hiszen az Indítványozóval szerződő fél kérelmére kerül állami kezesség (támogatás) kifizetésre és az adók módjára való behajtással visszakövetelésre Indítványozótól, aki az alap polgári jogviszonyban Fogyasztó jogállású személy.

A törvény által mindenki egyenlő XV. cikk (1) bek. szerint és (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Az adóhatóságnak a XXIV. Cikk szerint (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az állami kezesség kifizetése tárgyában folytatott eljárás megkülönböztető és részrehajló eljárás. Nem biztosítja az Alaptörvény M) cikk szerinti a tisztességes piaci versenyt biztosító feltételeket, nem lép fel az erőfölénnyel szemben és nem védi a Fogyasztó (Indítványozó) jogait.

A polgári jogviszony két szerződő fele -akik az állami kezesség ügyében kifizetést Kérelmező és állammal szembeni fizetésre Kötelezett- egyenjogú és egyenlő jogvédelemben kell részesülniük, polgári jogvitájukat a speciális Jht. tv, Hpt., és a Polgári Törvénykönyv alapján polgári bíróság előtt kell rendezni.

Mind a hazai jog, mind az elsőbbséget élvező közösségi jog védi a Fogyasztók (jelen Indítványozó) jogait, mely biztosítására a hatóságoknak megfelelő eszközökkel kell rendelkezniük.

A 93/13 EGK irányelv tisztességtelennek ítéli, ha:

b) jogellenesen kizárják vagy korlátozzák a fogyasztó törvényes jogait az eladóval vagy szolgáltatóval, illetve más féllel szemben arra az esetre, ha az eladó vagy szolgáltató valamely szerződéses kötelezettségét egyáltalán nem vagy csak részben vagy hibásan teljesíti,

m) megadják a jogot az eladó vagy szolgáltató számára annak megállapítására, hogy az áruk vagy szolgáltatások megfelelnek-e a szerződésnek, illetve megadják azt a kizárólagos jogot, hogy a szerződés bármely feltételét az eladó vagy szolgáltató értelmezze;

o) kötelezik a fogyasztót kötelezettségei teljesítésére akkor is, amikor az eladó vagy szolgáltató nem teljesíti saját kötelezettségeit;

q) kizárják vagy gátolják a fogyasztó jogainak érvényesítését peres eljárás kezdeményezése vonatkozásában, vagy más jogorvoslati lehetőség igénybe vételében, különösen arra kötelezve a fogyasztót, hogy csak jogszabályi rendelkezések által nem kötött döntőbíróshoz fordulhat, jogtalanul korlátozva a rendelkezésére álló bizonyítékokat, vagy olyan bizonyítási terhet róva a fogyasztóra, amelyet az alkalmazandó jog értelmében rendesen a másik szerződő félnek kellene viselnie.

Mind az adóhatóság eljárása, mind a közigazgatási felülvizsgálati eljárás - mint a jogsértő adóhatározat helybenhagyása által- sérti a 93/13 EGK irányelvben lefektetett jogait az Indítványozónak, hiszen az adóhatóság a Fogyasztóval szerződő fél kérelmére, a Fogyasztóval szerződő fél megállapítása/közlése alapján, kizárva a polgári bíróság jogorvoslati eljárását és bizonyítást mellőzve hozta meg Fogyasztóval szemben a kötelezettséget előíró határozatot.

Az állami kezesség nem azonos a Ptk. szerinti kezességgel. Az állami kezesség során az adóhivatalnak törvényi kötelezettsége megvizsgálni az Indítványozóval szerződő fél szerződéskötéskori eljárását és amennyiben az jogsértő volt, a kérelmet vissza kell utasítani. Az okirati bizonyítékok alátámasztásul szolgálnak, hogy a kérelem visszautasításának lett volna helye.

A közigazgatási bíróság mellőzte az Európai Bíróság jogértelmezését, pedig „a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az EUMSZ 267. cikke a nemzeti bíróságok számára a lehető legszélesebb lehetőséget biztosítja a tekintetben, hogy a Bírósághoz forduljanak, ha azt állapítják meg, hogy az előttük folyamatban lévő ügy megoldásához – többek között – az uniós jog valamely rendelkezésének értelmezésére vonatkozó kérdés merül fel, és e bíróságok e lehetőséggel az eljárás bármely általuk megfelelőnek tartott pillanatában élhetnek (lásd ebben az értelemben többek között: 2010. október 5-i Elchinov ítélet, C-173/09, EU:C:2010:581, 26. pont, 2018. november 14-i Memoria és Dall’Antonia, C-342/17, EU:C:2018:906, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).”

„ az eladókkal vagy szolgáltatókkal szemben kiszolgáltatott helyzetben lévő fogyasztók számára biztosított védelemhez fűződő közérdek jellegére és fontosságára tekintettel a 93/13 irányelv – amint az a huszonnegyedik preambulumbekzdésével összefüggésben értelmezett 7. cikkének (1) bekezdéséből következik – arra kötelezi a tagállamokat, hogy rendelkezzenek megfelelő és hatékony eszközökről annak

érdekében, hogy megszüntessék az eladók vagy szolgáltatók fogyasztókkal kötött szerződéseiben a tisztességtelen feltételek alkalmazását" (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 13-i Profi Credit Polska ítélet, C-176/17, EU:C:2018:711, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

„Jóllehet a Bíróság már több vonatkozásban, továbbá a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése szerinti követelményeket figyelembe véve meghatározta, hogy a nemzeti bíróságnak milyen módon kell biztosítania az ezen irányelv alapján a fogyasztókat megillető jogok védelmét, ez nem változtat azon, hogy az uniós jog főszabály szerint nem harmonizálja a valamely szerződési feltétel állítólag tisztességtelen jellegének vizsgálatára irányuló eljárásokat, ezért az ilyen eljárások az egyes tagállamok belső jogrendjébe tartoznak (2018. szeptember 13-i Profi Credit Polska ítélet, C-176/17, EU:C:2018:711, 57. pont).”

„Ezért van az, hogy a végrehajtásra vonatkozó nemzeti mechanizmusok harmonizációjának hiányában azok foganatosításának részletes szabályai a tagállamok eljárási autonómiájának elve alapján az utóbbiak belső jogrendjébe tartoznak. **Mindazonáltal ezek a szabályok nem lehetnek kedvezőlenebbek a belső jog hatálya alá tartozó hasonló jellegű esetekre vonatkozókhöz képest (az egyenértékűség elve), és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jog által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve)** (2016. február 18-i Finanzmadrid EFC ítélet, C-49/14, EU:C:2016:98, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).”

„Másképp a tényleges érvényesülés elvét illetően, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében azt a kérdést, hogy valamely nemzeti rendelkezés lehetetlenné vagy rendkívül nehézé teszi-e az uniós jog alkalmazását, e rendelkezésnek az egész eljárásban betöltött helyét, valamint azt figyelembe véve kell megvizsgálni, hogy miként zajlik az eljárás, és melyek a sajátosságai a különböző nemzeti fórumok előtt. **Ebből a szempontból adott esetben azokat az elveket is figyelembe kell venni, amelyek a nemzeti bírósági rendszer alapjául szolgálnak, mint például a védelemhez való jog, a jogbiztonság elve, és az eljárás szabályos lefolytatásának elve** (lásd ebben az értelemben többek között: 2015 október 1-jei ERSTE Bank Hungary ítélet, C-32/14, EU:C:2015:637, 51. pont; 2016. február 18-i Finanzmadrid EFC ítélet, C-49/14, EU:C:2016:98, 43. és 44. pont).”

„Már megállapításra került ugyanis, hogy az ezen irányelvben a fogyasztók részére biztosított jogok tényleges védelme ugyanis csak akkor biztosítható, ha a nemzeti eljárási rendszer lehetővé teszi a fizetési meghagyásos eljárás vagy a fizetési meghagyás végrehajtási eljárásának keretében az érintett szerződésben foglalt feltételek esetlegesen tisztességtelen jellegének hivatalból történő vizsgálatát (lásd többek között: 2016. február 18-i Finanzmadrid EFC ítélet, C-49/14, EU:C:2016:98, 46. pont, 2018. szeptember 13-i Profi Credit Polska ítélet, C-176/17, EU:C:2018:711, 44. pont).”

„E körülmények között, még ha ezen érdemi határozatot az érintett fogyasztó javára hozzák is meg, ez utóbbi csak utólagos védelemben részesülhet, kártérítés formájában, ily módon e védelem hiányos és nem elégséges, különösen akkor, ha a végrehajtás alá vont ingatlan e fogyasztónak és családjának lakóhelyét alkotja, amely ekkor végleg elveszhet. Az ilyen utólagos védelem következképpen a 93/13 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglaltakkal szemben nem tekinthető sem megfelelő, sem hatékony eszköz valamely tisztességtelen feltétel alkalmazása megszüntetésének (lásd ebben az értelemben: 2013. november 14-i Banco Popular Español és Banco de Valencia végzés, C-537/12 et C-116/13, EU:C:2013:759, 56. és 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).”

A fentiek alapján megállapítható, hogy a közigazgatási bíróság alábbi megállapításai, miszerint:

„az adóhatóság ebben az eljárásban az alapul szolgáló jogviszonyt nem vizsgálhatja, ezért a kezesség érvényesítésére irányuló eljárásnak nem előfeltétele az alapul szolgáló jogviszonnyal kapcsolatos jogvita esetén a polgári eljárás eredményének bevétele”

„Az adóhatóság a kezesség érvényesítése iránti eljárásban a Korm.r. 7.§ (4) bekezdése és az Art.163.§ (1) és (3) bekezdése alapján, illetve annak helyes értelmezése szerint csak arról dönthet, hogy a hitelintézet eljárása a kölcsönnyújtásnál megfelelt-e a Korm.r.-ben meghatározott feltételeknek, azaz a hitelintézet teljesítette-e a rendelet azon feltételeit, amely mellett az adós részére állami kezesség megállapítható.”

„A Korm.r. által szabályozott eljárásban tehát nem történik más, mint hogy – amennyiben a hitelintézet a feltételeknek megfelel – az állami kezesség alapján a szerződésben rögzített összeget az állam kifizeti a hitelintézetnek és innentől a követelés az államot illeti meg. Ez a tény nem befolyásolja azt, hogy amennyiben egyébként a felperes által hivatkozott polgári peres eljárásban a felperesre nézve kedvező döntés születik, az ne hatna ki a felperesnek az immáron állammal szemben fennálló jogviszonyára.”

„Tekintve, hogy a hitelintézet és a felperes közötti alap jogviszonyra tartozó kérdés a kölcsönszerződés létrejötte, érvényessége, illetve a tisztességtelen szerződési feltételek megítélése, továbbá a követelés jogalapja és annak összege, az adóhatóságnak a fentiekre figyelemmel a saját eljárásában erre nem kellett figyelemmel lennie és az ezzel kapcsolatos polgári peres eljárás eredményét sem kellett bevétele.”

„A felperes hivatkozott a Korm.r. 5.§ (1) bekezdésére, mely az állami kezességvállalás

időtartamát határozza meg. Ebből a rendelkezésből azonban nem következik az, hogy a közigazgatási eljárásban vizsgálni kellene, hogy a garantált hitelrész folyósítása megtörtént, illetve mikor történt, sem pedig azt nem kell vizsgálnia a Korm.r. 5.§ (2) bekezdése alapján, hogy a kölcsön törlesztése akár részben is megtörtént-e és ezzel milyen mértékben csökkent a garantált hitelrész összege, mivel ez ugyancsak a követelés összecszerűségével kapcsolatos, a hitelintézet és felperes közötti polgári jogviszonyra tartozó kérdés.”

„Ez utóbbi körben rögzíti a bíróság, hogy helytállóan utalt arra a felperes, hogy a számszaki ellenőrzés kizárólag a kérelemben megjelölt összeg és a közjegyzői okiratban foglalt összeg összevetésére terjed ki.”

„A felperes által a keresetlevélben hivatkozott Európai Bíróság által hozott ítéletek a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltétel jogkövetkezményeivel foglalkoznak. Ez azonban ugyancsak a felperes és a hitelintézet közötti polgári jogviszonyra tartozó kérdés, a szerződés tisztességtelenségének megítélése nem képezte a közigazgatási eljárás tárgyát, a Korm.r. alapján azt az adóhatóságnak vizsgálnia nem kellett, így a kezesség bevétele iránti eljárás uniós jogba való ütközése sem merülhetett fel.”

Az Európai Bíróság joggyakorlatát és a közigazgatási bírósági ítéletet összevetve egyértelműen megállapítható, hogy az állami kezesség ügyében a Fogyasztó Indítványozó fél hátrányára, a hatékony jogvédelem mellőzésével, az Európai jog tényleges érvényesülését gátolva járt el az adóhatóság és a közigazgatási bíróság.

A polgári jogviszony szerinti Indítványozó Fogyasztóval szerződő fél teljesítése = a Rendeletben foglalt 5. § (1) Az állami kezességvállalás időtartama a garantált hitelrész első folyósítási napjától áll fenn.

A polgári jogviszony szerinti törlesztés = a Rendeletben foglalt 5. § (2) A kölcsön törlesztése során a 2. § (4) bekezdése szerinti arány megtartása mellett csökken a garantált hitelrész összege.

Azzal, hogy a kötelezettség előírása az állami kezesség fennállásának és összecszerülésének vizsgálata nélkül történt meg, a bíróság a felülvizsgálat során megsértette Indítványozó a XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdéseit, az adóhatóság pedig a XXIV. Cikk (1) bekezdésben foglaltakat.

Indítványozó álláspontja szerint az adóhatóság igazságszolgáltató tevékenységet végzett el –melyhez törvényi felhatalmazással nem rendelkezik-, mikor a vitatott jogi helyzet ellenére a kifizetést teljesítette a polgári jogviszony egyik felének. Ezzel az Alaptörvény 25. Cikk (1)-(3) bekezdésébe ütközik az eljárása. Indítványozó itt hivatkozik az 21/1997. (III. 26.) AB határozatra, miszerint az adóhatóság eljárása a magánfelek egymás közötti pénzköveteléseinek behajtására irányult.

Indítványozó azt is sérelmezi, hogy az Adóhatóságnak már megszűnt a lehetősége az állami kezesség kifizetésére irányuló kérelem beadásakor az Indítványozóval szembeni állami kötelezettségként való előírására.

„A tisztességes hatósági eljárás alapvető követelménye, hogy a közigazgatási hatóság az eljárása során köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályi rendelkezéseket. A tisztességes hatósági eljárás azonban nem pusztán a jogszabályok megtartásával azonos, bár az mindenképpen szükséges feltétele annak” {3311/2018. (X. 16.) AB határozat, Indokolás [26]}.”

„A közvetlen alkotmányi garanciák gazdaságossági és célszerűségi okokból, az eljárás egyszerűsítése vagy az időszűrés követelményének érvényesülése címén sem mellőzhetők. [11/1992. (III. 5.) AB határozat, 49/1998. (XI. 27.) AB határozat, ABH 1998, 5/1999. (III. 31.) AB határozat, 422/B/1999. AB határozat]”

„[a] tisztességes hatósági eljáráshoz való joghoz hozzátartozik annak biztosítása, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk vonatkozó határidőket betartsák, és a bíróságok e határidők be nem tartását ne az ügyfél terhére, hanem javára értékeljék.... Az viszont már alkotmányossági kérdés, hogy a jogalkalmazó szervek a jogalkotó által meghatározott kötelezettségeiket teljesítsék, és ne hozzanak meg olyan döntéseket, amelyekre a jogszabályok szövege szerint nincs lehetőségük. A tisztességes hatósági eljáráshoz való alaptörvényben biztosított jogból az következik, hogy a közigazgatási hatóságok számára a jogalkotó által meghatározott határozathozatali és szankcióalkalmazási határidő elmulasztásának ódiumát a mulasztó, jogszabályi kötelezettségüket kötelezettségüket határidőben nem teljesítő hatóságok, ne pedig az ügyfelek viseljék” (Abh1., Indokolás [16]).”

A jogalkotó nagyfokú szabadságával élve a Rendeletben a következőképpen határozta meg az állami kezesség kifizetésére irányuló kérelem benyújtását: „felmondását követő 180 naptári napon belül érvényesítheti az állami kezességvállalásból eredő jogait az állami adóhatóságnál. E határidő elmulasztása jogvesztéssel jár.”

A Kérelmező a szerződést 2017. november 21-én azonnali hatállyal felmondta, melynek tudatában volt és ettől számított 180 napon belül nem nyújtotta be a kérelmét az állami kezesség kifizetésére, így jogait elvesztette és az adóhatóság kötelezettsége is megszűnt az állami kezesség kifizetésére. Ennek következtében az adóhatóság elvesztette jogát az Indítványozóval szembeni kötelezettséget előíró határozat meghozatalára is.

A jogvesztő határidő elteltét követő események (kifizetés és kötelezettségként való előírás) a közigazgatási eljárást egészében és abszolút értelemben fosztotta meg a tisztességes minőségétől. Az adóhatóság olyan állammal szembeni kötelezettséget írt elő Indítványozóval szemben, melyhez a Rendelet szövege szerint lehetősége nem volt.

Az Indítványozóval szembeni állami kötelezettség előírására nem kerülhetett volna sor

- Elsősorban az anyagi jogi jogvesztő határidő letelte miatt megszűnt arra a lehetősége,
- Másodsorban a Hitelező eljárása törvénysértő volt a szerződéskötés idején (képvieleti jogosultság hiánya, felügyeleti engedély hiánya)
- Harmadsorban jogalap és összegaszerűség (állami kezesség fennállásának és csökkenésének) vizsgálatának hiánya miatt
- Negyedrészt Indítványozó nem találja az adóhatóság törvényi felhatalmazását arra, hogy fizetési kötelezettséget megállapító határozatot hozzon Indítványozóval szemben. Megtalálja, hogy a kifizetett állami kezesség az állammal szembeni kötelezettségévé válik Indítványozónak, melyet az adóhatóság tart nyilván.

Az elsőfokú határozat szerint:

*„Tekintettel arra, hogy az adózó a fenti számú **hitelszerződésben vállalt törlesztési kötelezettségének nem tett eleget**, a pénzügyi intézet a szerződést azonnali hatállyal felmondta és kezdeményezte az állami kezesség érvényesítését.*

A hitel-intézet kérelmében kezdeményezte az adóssal szembeni kezességvállalás beváltását.

Kérelmének helyt adva 2.129.439,- Ft állami garancia beváltás engedélyezése történt.

A beváltott összeg adós terhére határozattal előírásra kerül.

A NEMZETI ADÓ ÉS VÁMHIVATAL Kiemelt Adó- és Vámigazgatósága a TAKARÉK JELZÁLOGBANK NYILVÁNOSAN MŰKÖDŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG javára, az állami kezességvállalás beváltására vonatkozó kérelme alapján hozott 7138683334 ügyiratszámú határozatának megfelelően 2.129.439 Ft – kezesség- vállalással érintett kölcsön, valamint kamat és kezelési költség szerinti - összeg kiutalásra került.

A hivatkozott kormányrendelet alapján az érvényesített kezességvállalás kiutalt összege (hiteltartozás) a hitelfelvevő állammal szembeni kötelezettséggé vált, melyet az állami adóhatóság tart nyilván.

Jelen határozatom mellékleteként adózó nevére és adóazonosító jelére kiállított postai készpénz-átutalási megbízást mellékelek.

A hitelintézet közlése a hivatkozott jogszabálynak mindenben megfelelt, ezért a határozat rendelkező részében foglaltak szerint döntöttem.

A kötelezettség meg nem fizetése esetén a véglegessé vált határozat végrehajtásáról az adóhatóság által foganasítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény 29. § alapján intézkedem. „

Az adóhatóság tisztességtelen eljárása során meghozott kötelezettséget előíró határozatát a közigazgatási bíróság önkényesen helybenhagyta, ezért indokolatlan adóvégrehajtás indult Indítványozóval szemben.

Az adóhatóság által foganasítandó végrehajtási eljárásokról szóló törvény értelmében felfüggesztésre lehetőség nincsen, megszüntetésre nincs olyan törvényi lehetőség, hogy a követelés nem jött létre, nem megalapozott.

Bár Indítványozó kérte az adóvégrehajtás megszüntetését arra hivatkozva, hogy a kötelezettség előíró határozat jogsértő, a követelés nem megalapozott, a végrehajtás indokolatlan, ezt újra a Nemzeti Adó- és Vámigazgatóságnál kellett előterjeszteni, amit persze az azonnal elutasított.

Határozatában nem tér ki az indokolatlan adóvégrehajtásra, a vitatott követelésre, az elutasítás indokolásául csak ezt adja:

Az adóhatóság által foganasítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény (Avt.) 18. § -a szerint meg kell szüntetni a végrehajtási eljárást, ha

- a) az adós a tartozását maradéktalanul megfizette,
- b) a tartozást az adóhatóság teljes egészében behajtotta,
- c) a tartozást az adóhatóság teljes egészében elengedte,
- d) a tartozások végrehajtásához való jog a rá vonatkozó szabályok szerint elévült,
- e) valamennyi adótartozás vonatkozásában a végrehajtáshoz való jog megszüntetésére került sor,
- f) a végrehajtható okirat visszavonásra vagy megsemmisítésre került,
- g) megkeresésre folytatott végrehajtás esetén a behajtást kérő, illetve a behajtást kérőhatóság ezt kérte,
- h) az adós meghal, vagy
- i) törvény így rendelkezik.

A fenti jogszabályi rendelkezés taxatív felsorolja azokat az esetköröket, amelyek megvalósulása a végrehajtási eljárás megszüntetését vonja maga után. Tekintettel arra, hogy adós esetében a fent felsorolt esetek közül egyik sem áll fenn, a végrehajtási eljárás megszüntetésének nincs helye.

Fellebbezni ahhoz a NAV Fellebbviteli Igazgatóságához van lehetőség, aki egyebekben a jogsértő elsőfokú adóigazgatási határozatot helyben hagyta. Vagyis teljesen felesleges, **nem biztosított a hatékony jogvédelem és nem biztosított a független, pártatlan, bírósághoz való jog sem.**

Indítványozó munkabére letiltásra került, adófolyószámláján található adóelőlegek jogsértően elvezetésre kerültek és teljes vagyona –így lakhatásul szolgáló ingatlana- is fedezetül szolgál.

Munkabér letiltásról szóló végrehajtási cselekményt Indítványozó fellebbezte, mely a csatolt II melléklete szerinti helyben hagyó határozat született az alábbi indokolással:

„Jelen jogorvoslati eljárásban a felettes szervnek az elsőfokú adóhatóság által foganasított végrehajtási cselekmény, az adós munkabérének letiltása jogszerűségéről kellett érdemben döntenie.

Megállapítottam, hogy az elsőfokú adóhatóság a jogszabályi rendelkezések maradéktalan betartásával, jogszerűen tiltotta le az adós munkabérét, a letiltásban a követelés jogosultját, a tartozás és a végrehajtási költség összegét helytállóan tüntette fel.

*Az adós által sem vitatottan a terhére a 9583362837 iktatószámú véglegessé vált, az Avt. 29. § (1) bekezdés a) pontja alapján végrehajtható okiratra minősülő határozatban előírt fizetési kötelezettségnek nem tett eleget. Erre tekintettel az Avt. 7. § (1) bekezdés 22. pontja szerinti tartozása áll fenn. A végrehajtási kifogásban foglaltakkal szemben az elsőfokú adóhatóság a 5432725214 iktatószámú iratával felhívta az adóst a tartozása megfizetésére, annak ellenére, hogy jogszabályi kötelezettsége nincsen. Az adós a tartozása fennállásáról tudomással bírt. A felhívás eredménytelen maradt, ezért az elsőfokú adóhatóság jogszerűen indította meg a végrehajtást. Az adós a végrehajtás megindulásáról az 5294435241 iktatószámú átvezetésről értesítő irat 2019. május 24. napi átvételével értesült. Az adóst a foganasított végrehajtási cselekmények, intézkedések elleni jogorvoslati joga. **A végrehajtási***

eljárásban az annak alapjául szolgáló kötelezettséget, annak jogalapját és összecszerűségét már nem lehet vitatni. Az adós a terhére fizetési kötelezettséget előíró határozattal szembeni jogorvoslati jogát teljeskörűen kimerítette. Az elsőfokú döntést a fellebbezése folytán eljáró felettes szerv felülvizsgálta, és azt jogszerűnek találta, határozatával helybenhagyta. Az adós által kezdeményezett közigazgatási perben a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapította, hogy az elsőfokú döntést helybenhagyó másodfokú határozat nem volt jogszabálysértő, azt az adós alaptalanul támadta keresetével. Az adós kérte, hogy a felettes szerv az alkotmányjogi panaszában foglaltakat a végrehajtási kifogása részének tekintse. Ezen iratban az adós maga is akként nyilatkozott, hogy a jogorvoslati jogát már kimerítette, az adó-végrehajtási eljárásban a fizetési kötelezettségével kapcsolatban jogorvoslati lehetősége nincsen. Az adós által az alkotmányjogi panaszban előadottakat megvizsgálva megállapítottam, hogy az abban, a végrehajtás körében előadott indokok az elsőfokú adóhatóság által foganatosított végrehajtási cselekmény, a munkabérletiltás jogszerűségére semmilyen kihatással nincsenek. Az adós által ismertetett azon körülmény, hogy a munkáltatója, valamint az ott dolgozó kollégái értesültek a vele szemben folyó végrehajtási eljárásról, az intézkedés megsemmisítését nem indokolja. A végrehajtási kifogásban foglaltakkal szemben az elsőfokú adóhatóság végrehajtási eljárása nem indokolatlan, az jogszerűen az adós tartozásának a behajtása érdekében folyik. Az elsőfokú adóhatóságnak a végrehajtás során a fizetési kötelezettséget megállapító, végrehajtható okiratra minősülő határozatban foglaltakkal kapcsolatban semmilyen bizonyítási kötelezettsége nem áll fenn.

Mindezek alapján megállapítottam, hogy az elsőfokú adóhatóság az ügyben a jogszabályi rendelkezések szerint járt el, ezért az adós által megtámadott intézkedést, a munkabérletiltást a rendelkező részben foglaltak szerint – Az Avt. 26. § (3) bekezdése alapján -helybenhagytam. „

Alkotmányossági kérdés, hogy a jogalkalmazó szervek a jogalkotó által meghatározott kötelezettségeiket teljesítsék, és ne hozzanak meg olyan döntéseket, amelyekre a jogszabályok szövege szerint nincs lehetőségük.

Az eljáró hatóságok teljesen kívül maradtak a törvényi kereteken és figyelmen kívül hagyták a kérelem benyújtására nyitvaálló jogvesztő határidő bekövetkeztét.

Az eljáró hatóságok teljesen kívül maradtak a törvényi kereteken és figyelmen kívül hagyták a rendszer figyelmeztetését is. Teljesen önkényesen írták elő az Indítványozó felé a 2.129.439 Ft állammal szembeni kötelezettséget és indítottak rá végrehajtást.

Az adóhatósági iratok között megtalálható, hogy ha már a törvényi előírásokat nem ismerte vagy nem kívánta alkalmazni az ügyben eljáró hivatalnok, legalább az alábbi hibaüzenet kapcsán fel kellett volna ismernie egy tisztességes eljárásban, hogy jogsértő határozatot hoz meg.

A rendszer egyértelműen jelezte számára, hogy a beadott kérelem meghaladja az elméleti törvény szerinti kifizethető összeget is, de inkább devizás minősítéssel a Fogyasztóval szerződő félnek kedvezett figyelmen kívül hagyva a jogszabályi előírásokat.

ELJÁRÁSI RENDSZER (44.781)		2018. május 25.	
KÉRELEM ÉS ADATLAP FELVITELE			
Közzsféra és fiatalok lakás vásárlásához nyújtott hitel			
Hitelszerződés száma: 01F3216264101			
Devizában folyósított hitel (I/N): <i>igen</i>			
Kölcsön teljes összege (Ft):		6300000	
Garantált hitel rész (Ft):		1380000	
Igénylőlap benyújtásakor fennálló			
- garantált tőketartozás (Ft):		1905906	
- kamat-, kezelési költségtartozás (Ft):	196603	26684	
- tőke-, kamat-, kezelési költségtartozás összesen (Ft):		2129193	
Kamat és kezelési költség napi összege (Ft):	3	0	
Az igénylőlap kelte : 180523			
Jogszabály szerint folyósítható állami garancia összege (Ft):		1603287	
Hitelintézet által kért állami garancia összege (Ft):		2129193	
(M)ódosít/(T)ovább:T			

20
megkértem
Devizás!

A jogsértő adóigazgatási határozatok és a jogsértő bírósági felülvizsgálati ítéletre alapozott végrehajtás indokolatlan állami kényszer Indítványozóval szemben.

A szankciós határozatok szükségképpen hátrányosak Indítványozóra nézve, így megállapítható, hogy az Alaptörvényben biztosított jog sérelme a konkrét ügyben tényleges érdeksérelemmel is járt.

Már a jogtalan kötelezettséget előíró határozat is érdekséreelmet okoz Indítványozónak, de az indokolatlan adóvégrehajtás már a közhatalom erőszakos gyakorlása Indítványozóval szemben (Alaptörvény C) Cikk (2.)).

Az állammal szembeni kötelezettséget előíró adóhatóság már, mint végrehajtást foganasító elvonja Indítványozó jövedelmét, adófolyószámlájáról elvezet és akár inkasszó vagy ingó- és ingatlan végrehajtásra is jogosult.

Indítványozónak joga van az V. és XIII. cikk (1) bek. alapján a tulajdonához, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökölni hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik.

Az indokolatlan adóvégrehajtás sérti az Indítványozó emberi méltóságát és az otthon nyugalmaéhoz való jogát (Alaptörvény II.) Cikk és VI.) cikk.)

Őt kedvezőtlen színben tünteti fel a szomszédok és kollégák és üzleti partnerek előtt.

Indítványozó Magyarország jelenlegi legnagyobb beruházásának pénzügyi osztályán dolgozik és az adóhatóság előtti teljes képviselővel felruházott a Munkáltatója részéről.

Az ellene indított végrehajtásról a munkabér letiltás okán értesültek a HR munkatársak, a Pénzügyi osztály munkatársai is. A Céghozzáférés okán a partner ügyvédi Iroda, a külsős bérszámfejtési és könyvelési szolgáltatást nyújtó partnerek is.

[Handwritten signature]

Teljes döbbenettel áll mind a külföldi, mind a magyar vezetőség és a három legnagyobb adótanácsadási – és könyvvizsgálati szolgáltatást nyújtó vállalkozásból kettő a közhatalmi önkényen.

Amennyiben az Alkotmánybíróság az Alkotmányjogi panaszban és jelen kiegészítésben foglaltak alapján nem talál kellő alkotmányjogi érveket, hogy miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel a bírói döntés, abban az esetben Indítványozónak már csak az EJEB hosszadalmas eljárása adhat utólagos kárpótlást.

A vagyon indokolatlan elkobzása ellen egyetlen lehetősége marad Indítványozónak, mégpedig az ügyre hivatkozva menedékjogi kérelmet benyújtani egy másik országba.

Budapest, 2019. július 24.

